

Bijbelse rekenkunde

door: G. Combe

Handelingen 2:47 ... 19:9

Gods Woord ligt binnen het handbereik van allen en voorziet in alle noden. Wat een verhalen en wat een onderwijs, zelfs voor kleine kinderen! Ouders kunnen eruit putten om hen te onderwijzen: *“Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken”* (Spr. 22:6; lees ook Deut. 6:6-9).

Jongeren vinden er alle noodzakelijke aanwijzingen in voor de weg die voor hen ligt: *“Waarmede zal de jongeling zijn pad rein bewaren? Als hij dat houdt naar uw woord”* (Ps. 119:9). De jongelui die deze weg inslaan, kunnen zeggen nadat ze deze ervaring hebben opgedaan: *“O God, Gij hebt mij onderwezen van mijn jeugd aan, tot nu toe verkondig ik uw wonderen”* (Ps. 71:17). Een goed begin met gelukkige gevolgen! Wat een zegen voor een gezin als deze goddelijke beginselen worden verwerkt. Maar het Woord voorziet ook in de behoeften van volwassenen in alle omstandigheden en in alle fasen van onze geestelijke groei: *“Het openen”* – het verklaren – *“van uw woorden verspreidt licht, het geeft de onverstandigen inzicht”* (Ps. 119:130; lees Spr. 2). *“Van Grieken en niet-Grieken, van wijzen en onwetenden ben ik een schuldenaar”* (Rom. 1:14).

Gods Woord laat ons in het boek Handelingen rijke lering vinden, die ook nu nog nuttig is. Wij zullen aandacht geven aan enkele belangrijke lessen en die rangschikken naar de vier basisprincipes van het rekenen: optellen, vermenigvuldigen, delen en aftrekken. Misschien dat het verband tussen dit onderwijs ietwat willekeurig en kunstmatig lijkt, maar het helpt om de aandacht te kunnen vasthouden.

1. Optellen

“En de Heer voegde dagelijks bijeen die behouden werden” (Hand. 2:47). Deze tekst moet zorgvuldig onderzocht worden. Ten eerste kan hij niet dienen als basis voor het dogma dat ‘er buiten de kerk geen heil is’. Het Woord is heel duidelijk op dit belangrijke punt. Iemand maakt deel uit van de Gemeente, omdat hij gered is en niet opdat hij in de Gemeente het heil zal vinden. In Handelingen 2 gaat het om het overblijfsel van Israël (Luk. 13:21-23; Jes. 10:21-22).

Petrus richtte zich tot de Joodse leiders en het hele huis van Israël (vs. 14, 22). Dat wil zeggen tot hen die de vijanden van de Heer waren geweest en medeplichtig waren aan Zijn veroordeling en dood. Toen zij Petrus hoorden, die hen aan dit alles herinnerde, werden ze in het hart getroffen en zeiden ze tegen Petrus en de andere apostelen: *“Wat moeten wij doen, mannen broeders? En Petrus zei tot hen: Bekeert u, en laat ieder van u gedoopt worden in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen”* (vs. 37-38). *“Zij dan die zijn woord aannamen, werden gedoopt, en er werden op die dag ongeveer drieduizend zielen toegevoegd”* (vs. 41).

Zo werd de Gemeente gevormd, *“en de Heer voegde dagelijks bijeen die behouden werden”*. Hij wilde dit overblijfsel van Israël sparen voor de oordelen die het schuldige volk moesten treffen vanwege de verwerping van de Zoon van God. De Gemeente werd gevormd door de kracht van de Heilige Geest, die uit de hemel was neergedaald. Dit betekende een nieuwe orde van zaken, hoewel de oude bleef bestaan tot aan de verwoesting van Jeruzalem. Deze overwinning van de genade was een goddelijk getuigenis van de verhoging van de Heer aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge, en tevens van de aanwezigheid van de Heilige Geest op aarde. Handelingen 4:4 geeft een nieuwe telling: vijfduizend gelovigen. Dat was de vangst met het ‘evangelienet’. De Heer voegde toe.

2. Vermenigvuldigen

Handelingen 7 bevat de prachtige rede van Stefanus voor het Sanhedrin. Wij lichten er enkele verzen uit: *“Doch naarmate de tijd der belofte, waarmede God Zich aan Abraham verbonden had, naderde, vermeerderde het volk en vermenigvuldigde zich in Egypte”* (vs. 17). Dat is een herinnering aan Exodus 1:8-21. Farao begin een grote vergissing, doordat hij God niet kende. Hij meende door zijn wijsheid en macht de groei van dit volk te kunnen verhinderen. Maar God had besloten het te *vermenigvuldigen*.

“Maar Hij blijft Zichzelf gelijk; wie kan Hem keren? Wat Hij begeert, voert Hij uit” (Job 23:13). “Want de HERE der heerscharen heeft een besluit genomen; wie zal het verijdelen? En zijn hand is uitgestrekt; wie zal haar afwenden?” (Jes. 14:27). Wat een dwaze man – ook al was hij dan een koning – om de plannen van God te willen wijzigen! Alleen onwetendheid kan tot zo’n poging leiden. Op dezelfde wijze laat Handelingen ons zien dat het Woord van God toenam en zich vermeerderde, ondanks tegenstand en vervolging (12:24). Het getal van de discipelen vermenigvuldigde zich eerst in Jeruzalem (6:1, 7), en later vond dit plaats in Samaria, onder de volken en in de hele schepping.

3. Delen

Terwijl optellen en vermenigvuldigen vaak wordt gebruikt voor het werk van God, stellen delen en aftrekken ons meer het werk van de vijand voor. Wij zeggen ‘meer’, omdat het ‘delen’ ook wordt gebruikt in Matteüs 10:34-35 ten gevolge van het werk van de Heer Zelf: “Meent niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen (...)”. Daar gaat het echter om een heel ander gezichtspunt.

Als we spreken over deling – een onderwerp dat dikwijls verward is met dat van de afzondering naar Gods gedachten – volgen hier enkele opmerkingen over dit belangrijke thema, hoewel het al dikwijls duidelijk is behandeld. Als de vijand verdeelt, zien wij hierin het werk van de natuurlijke mens en van het vlees! Bijvoorbeeld in Handelingen 6:1, als de Grieken mopperen op de Hebreeën. Of in Handelingen 15, als een grote scheuring de Gemeente bedreigt. Maar als de Geest van God de gelovigen ertoe brengt zich af te zonderen van dat wat onverenigbaar is met Gods heiligheid, dan is dat het werk van God.

Dat laatste vinden we in Handelingen 19:9, waar Paulus en de discipelen zich afzonderden van de synagoge, die tegen Christus was. Deze zaken lijken tegenstrijdig, maar we moeten ze goed onderscheiden, want de vijand maakt de dingen gecompliceerd door ze te verwarren. Hij doet dit zo slim dat veel gelovigen zich laten bedriegen. Er zijn bijvoorbeeld christenen, die zeggen dat de toepassing van het beginsel van de eenheid van het lichaam ten grondslag ligt aan de grote verdeeldheid die er is. Maar dat is de dingen *verwarren*, de verdeeldheid is *door de vijand veroorzaakt*. Het is niet de bijbelse afzondering, die overeenkomstig Gods gedachten is, die dit veroorzaakt heeft. We moeten geestelijk geoefend zijn om niet te vervallen in schuldige onwetendheid ten aanzien van de gedachten van God in Zijn Woord.

Er is een gemeenschappelijke en een persoonlijke afzondering. De persoonlijke afzondering naar de gedachten van God is heel mooi in praktijk gebracht door Abraham, in gehoorzaamheid aan zijn roeping: “Ga uit uw land en uit uw maagschap, en kom in een

land, dat Ik u wijzen zal” (Hand. 7:3). Er is ook een gemeenschappelijke afzondering, die naar Gods wil is.

Israël is hiervan het sprekend bewijs: “Zie, een volk, dat alleen woont en onder de natiën zich niet rekent” (Num. 23:9). Wat was de reden van deze afzondering? “Niet, omdat gij talrijker waart dan enig ander volk, heeft de HERE Zich aan u verbonden en u uitverkoren; veeleer zijt gij het kleinste van alle volken. Maar, omdat de HERE u liefhad en de eed hield, die Hij uw vaderen gezworen had” (Deut. 7:7-8). Dat is de toestand en het karakter van het aardse volk van God.

En wat Zijn hemels volk betreft, de Gemeente, hoe staat het daarmee? “Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben. Heilig hen door de waarheid: uw woord is de waarheid” (Joh. 17:16, 17). Dit is de afzondering van een onheilige wereld.

“Laten wij daarom tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, terwijl wij zijn smaad dragen” (Hebr. 13:13). Dat is de afzondering van de godsdienstige wereld.

“Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid?” (2 Kor. 6:14). Dat is de morele afzondering. De verantwoordelijkheid voor deze verschillende vormen van afscheiding van kwaad geldt zowel gemeenschappelijk, alsook voor iedere gelovige persoonlijk.

4. Aftrekken

Hier gaat het om een bestuurlijke daad van God, als gevolg van het werk van de vijand. Handelingen 5 geeft ons een verschrikkelijk voorbeeld. In de pas ontstane gemeente was de tegenwoordigheid van God openbaar (zie Hand. 2:42-47). Hieruit kwam een bijzondere kracht en heiligheid voort. Hoe verhevener het geestelijk niveau van de gemeente, hoe vrijer de kracht van God is in haar uitoefening en hoe meer het kwaad wordt ontdekt en bestraft. Dat zien we in Handelingen 5. Het eerste kwaad in de gemeente was *leugen* en *schijnheiligheid*. Dit vernederende feit bracht de wens aan het licht om te willen zijn wat men niet was. Het is het vlees, dat de goddelijke natuur wil nabootsen. Het vlees is nooit afschuwelijker dan wanneer het een godsdienstig karakter aanneemt.

Ananias moest uit de mond van Petrus horen: “Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld om te liegen tegen de Heilige Geest en van de opbrengst van het land achter te houden?” (vs. 3). Wat een belangrijke vermaning vinden we in Spreuken 4:23: “Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen des levens”. Ananias en Saffira hadden dat niet gedaan. De afloop voor hen was de dood! Heel ernstig! Als het hart met iets anders bezig is dan met de Heer, verkeert het in groot gevaar. Dan schat het de dingen van God niet meer op hun juiste waarde. Dan kan het niets meer onderscheiden

bij het licht van het heiligdom en zal het anderen oordelen naar zijn eigen toestand. Dat overkwam Ananias: hij dacht in de gemeente alleen maar mensen te zien, voor wie hij zijn echte toestand kon verbergen. Maar hij loog tegen de Heilige Geest!

Als de tucht nu niet meer wordt uitgeoefend zoals in het begin, komt dat voort uit de grote zwakheid waarin wij ons bevinden. Die zwakheid heeft veel oorzaken, en wij moeten erkennen dat wij allen daaraan hebben bijgedragen. Het gebrek aan liefde voor de Heer zal onafwendbaar gevolgd worden door een gebrek aan geestelijk inzicht voor wat Hem en Zijn volk betreft. De uiterlijke openbaring hiervan is te zien in het meer of minder ijverig bezoeken van de samenkomsten.

Toch verdient de Heer onze liefde, onze ijver, onze tijd. Hij heeft ons immers lief met een onveranderlijke liefde, en Hij heeft alles voor ons gedaan en doet dat nog voor het heden en voor de toekomst. Echt, wij moeten onszelf ernstig onderzoeken, ieder voor zich. Hoe groot is de zwakheid van de gemeente in vergelijking met dat wat aan ons is toevertrouwd, en hoe talrijk zijn de tekortkomingen die ons verootmoedigen! Desondanks blijft Gods heiligheid onveranderd! Zou Hij onbepert moeten verdragen wat in strijd is met Zijn heiligheid? Men moet rekenschap van alles geven voor het aangezicht van de Heer. Wat men niet leert in een weg van gehoorzaamheid en van

zegen, zal men moeten leren in de regeringswegen van God. Moge de Heer onze harten in dit opzicht oefenen. Laten we ook eraan denken dat een verloren zegen – een zonder geldige reden verzuimde samenkomst bijvoorbeeld – voorgoed verloren is.

In Leviticus 10 staat de geschiedenis van de zonen van Aäron. Wat een aftreksom! De zonde in relatie tot het priesterschap is bijzonder ernstig, want wij zijn allen als gelovigen ‘priesters’. De Heer heeft ons gemaakt tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader (Openb. 1:6). Wat een ernst geeft dat aan de eredienst. Wij staan voor God als aanbidders. Laten wij toch geen vreemd vuur meebrengen.

In Korinthe moest de gemeente een pijnlijke en verootmoedigende aftreksom maken om zich te reinigen. Zo’n daad is altijd moeilijk en pijnlijk voor het hele lichaam en voor ieder lid in het bijzonder. Toch is het vertroostend eraan te denken dat het goddelijke doel van de tucht is om aan het eind te zegenen (1 Kor. 5:13).

Ik hoop dat de Heer deze opmerkingen zal gebruiken om ons allemaal in Zijn tegenwoordigheid te brengen en ons te oefenen en te tonen wat onze persoonlijke plaats is in de verschillende rekenkundige bewerkingen die voor onze aandacht geplaatst zijn. Laten zij ook in onze harten hun uitwerking niet missen.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1965-296](#)

Titel: [Arithmétique biblique](#)

© Oude Sporen 2007